

עפ"ת 44310/06/15 - עבש ابو רبيעה נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 44310-06-15
17 ספטמבר 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופט טלי חיימוביץ

בעבין: עבש ابو רبيעה ע"י ב"כ - עו"ד שפיק ابو האני

המעורער

נ ג ד

מדינת ישראל
ע"י ב"כ - אביב דמר'i

המשיבה

פסק דין

URREUOR על החלטת בית משפט השלום ל汰überה בארה שבע (כב' השופט אלון אופיר) מיום 15.6.15 בתת"ע 2393-02-15, שלא לבטל פסק דין אשר ניתן בהעדתו של המערער.

המערער הורשע בהעדתו, בתאריך 15.3.15, בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בנגדות לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בסך 1,000 ₪.

המערער עתר לבטל את גזר הדין, וטען בבקשתו, כי לא קיבל הזמנה לדיוון, ולכן לא התיעצב. לגופו של עניין טען, כי בפיו טענות הגנה טובות אשר יביאו לזכוי מוחלט.

בית המשפט קמא דחה את הבקשה. בהחלטה נשוא הערעור נקבע, כי ההזמנה נשלחה בדואר רשום לכתובת אותה ציין המערער בבקשתו, אך הוא לא דרש את דבר הדואר. על כן מדובר במסירה חוק. לא הוכח גם עיות דין מעצם הרשעה.

ב"כ המערער מלין על כך, וטען בכתב הערעור, כי לא היה מקום להרשיע את המערער ולגוזר את דיןו בהעדתו ומבל' לעיין בחומר הראיות. עוד טוען הוא, כי נגרם למערער עיות דין מעצם הרשעתו, שכן כבר ללא עוויל בכפו ארבע נקודות, והדבר ישפייע על רישומו. במהלך הדיון בערעור, הוסיף ב"כ המערער וטען, כי הבקשה להישפט נשלחה תוך ציון ת.ד. שלו עצמו. לטעنته, מדובר בת.ד. אותו מרוקנים שלוש פעמים בשבוע, ولكن לא ברור לו מדוע דבר הדואר זהה לא נדרש. עוד טען, כי שעה שאדם מכחיש ביצוע העבירה, יש לאפשר לו להישפט.

ב"כ המשיבה מתנגד לבקשתו מטעמי בית המשפט קמא. לטעنته, אילו ביקש ב"כ המערער להראות כי נפלת טעות בדואר, היה עליו לפנות לדואר ולבירר מולם מה עלה בגורל ההודעה.

עמוד 1

אשר לעיוות דין - לא נטען דבר.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, החלטתי לדוחת את העreau.

נפתח ואומר כי כתוב העreau מנוסח באופן מעורפל, כך שלא ניתן לדעת האם מלון המערער על גזר הדין עצמו, כפי שציין בפתח הودעת העreau, או שמא על ההחלטה שלא לבטל את פסק הדין שנית בהעדר התייבות, כפי שעולה מהתוכן הודעת העreau.

אשר להחלטה שלא לבטל את פסק הדין שנית בהעדר, לא מצאתה בה כל שגיאה. דבר הדואר אשר נשלח לפי הכתובת שמסר המערער חזר "לא נדרש" ומכאן שהמסירה בוצעה כדין. בית המשפט קמא מוסמך על פי חוק, בעבירה הרלוונטיות לשפט נאים בהעדרם, וראים אותם כאילו הodo במיוחס להם בכתב האישום (סעיף 240(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). אין צורך להיזקק לשמיית ראיות.

המעערער יכול היה להציג על עיוות דין שיגרם לו בשל ההרשעה, אילו היה מפרט את נימוקי הגנתו כמצאות הפסיקהה (רע"פ 9142/01 מדינת ישראל נ' איטליה) שעה שבחר שלא לפרט את נימוקי הגנתו ורק לטעון באופן סתמי כי הוא כופר במיוחס לו בכתב האישום, אין די בכך בשלב זה ודין הטענה להידחות.

אשר לעreau על גזר הדין - לא נטען כל נימוקים נגד גזר הדין ולכן לא ניתן להתייחס אליו.

אשר על כן, אני דוחה את העreau.

ניתן והודיע היום, ד' תשרי תשע"ו, 17 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.